

Det viste sig da, at Spredningscentrene for hver ny Skudrække stadig faldt høiere, saa at 2 Geværer med Remingtonmekanismer skød henholdsvis 2'.₃ og 1'.₃ og 2 Geværer med Veemekanismer henholdsvis 3'.₁ og 1'.₈ høiere i 4de Skudrække end i 1ste Skudrække.

Da det nu tillige er godtgjort, at Riben ved Ophedning under Skydningen forlænges 1 à 2 Mm., saa turde det heraf være indlysende, at Ribens Indspænding i Skjæftet, som yder Modstand mod dennes Udvidelse, er Grunden til Forandringen af Spredningscentrets Beliggenhed.

Der er endvidere foretaget Indskydning henholdsvis med ca. 14 Dages og ca. 3 Ugers Mellemrum og under omtrent ens Veirforhold. Ogsaa her viste sig Forandring i Spredningscentrets Beliggenhed, som dog varierede meget for de forskellige Geværer, nemlig mellem 1ste og 2den Indskydning fra 4" til 1", mellem 2den og 3die fra 1" til 1'.₂ og mellem 1ste og 3die Indskydning fra 6" til 1'.₉

Ogsaa her viste sig altsaa Forandring fra den ene Indskydning til den anden, og Grunden til, at Forskyllelsen af Spredningscentret var større ved nogle Geværer end ved andre, ligger utvivlsomt i, at Fibernes Retning ikke overalt er ens i Skjæfetræet, saa at dette ved Indtørring eller Indsugning af Fugt trækker sig i forskellige Grad. Om der er Tillodning udvendig paa Riben eller ikke, er derimod vistnok uden Betydning.

Det fortjener her tillige at bemærkes, at det i Skydebetretningerne fra enkelte af Bataillonerne er udtalt, at Bisererne paa nye Remingtonrifler, som Bataillonerne selv havde ladet indskyde, efter nogen Tids Forløb ikke passede til Afstandene, hvilket vistnok har en lignende Aarsag.

Det paataentes at foretage yderligere Forsøg i den omhandlede Retning, skjøndt disse jo vistnok kun faae theoretisk Interesse, efterat der nu er tilveiebragt en Geværkonstruktion, hvorved man fuldstændig undgaar Skjæftets Indvirkning paa Riben, hvilken Konstruktion der er truffet Forberedelser til at kunne anvende ved Fabrikationen af et nyt Gevær.

Ligesom ved tidligere Forsøg med 8 Mm. Riber i Forbindelse med Remingtonmekanismer var det ogsaa ved disse Forsøg ofte vanskeligt at spænde Hanen og aabne Mundstykket efter afgivet Skud. Grunden hertil er utvivlsomt, at Remingtonmekanismer paavirkes for meget af den stærke Krudtladning i 8 Mm. Patroner.

Foruden de foran omhandlede Forsøg, som nærmest kunne betragtes som en Fortsættelse af Haandbaabenkommissionens Forsøg, kan endnu omtales følgende Forsøg:

IV. Forsøg med forskellige Krudtprøver.

Efter en Række Prøver lykkedes det i 1886 at tilveiebringe en Krudtsort — det saakaldte „nye Geværkrudt“ — som var simpelt i sin Sammensætning og Tilvirkning, og som ansaas for særlig godt egnet til 8 Mm. Patroner, hvorhos det ved anstillede Forsøg ogsaa har vist sig bedre til Remingtonpatroner end det for Tiden benyttede „Riffelkrudt“. Af dette nye Geværkrudt blev der i Slutningen af 1886 fra Krudtværket leveret et større Parti (betegnet „N. G. R. December 1886“), som i Henseende til Ensartethed og Virkning var særdeles godt, ligesom det ogsaa synes meget holdbart efter de sidste — i September 1888 — dermed foretagne Hastighedsmaalinger at dømme.

Man er derefter i Princippet bleven staaende ved denne Krudtsort, forsaavidt angaar Krudtets Bestanddele; men man har tillige foretaget en Række forskellige Prøver for om muligt gennem Modifikationer i Tilvirkningen og Forandring i Ladningsforholdet at opnaa endnu bedre Resultater, og ved de senere Forsøg er man ogsaa kommen til en Ladning, som giver en væsentlig større Udgangshastighed for Projektilet end tidligere (572 M. i Stedet for 535 M.).

Et føleligt Afbræk led Tilvirkningen af det „nye Geværkrudt“ i 1887 derved, at 2 Krudtmøller, som særlig bleve anvendte hertil, asbrændte. Efterat det ovennævnte Parti fra December 1886 var opbrugt paa en mindre Prøve nær, som er bleven holdt tilbage til senere Undersøgelser, har Krudtværket derfor ved Fabrikationen maattet hjælpe sig ved midlertidige Foranstaltninger og har derfor heller ikke til